

OOG
om
OOG,
TAND
om
TAND

Pas maar op met wat je een ander aandoet,
teruggepakt worden kan.

OOG om OOG, TAND om TAND

Wie weet op welke dag,
iemand jou terugpakken kan

door M.D.

Tweede editie
Schrijver: M.D.
Coverontwerp: J.A.D. Lee
Instagram:
@terugpakkenkan
ISBN: 9789465015354
© <M.D.>

Inhoud

1. Voor Iliana.....**6** (666)
- Het verhaal achter verhaal 1.....**49**
2. Voor Angelina.....**9** (999)
- Het verhaal achter verhaal 2.....**52**
3. Voor Ingeborg.....**13** (1332)
- Het verhaal achter verhaal 3.....**57**
4. Voor Jiri & Janneke.....**19** (666)
- Het verhaal achter verhaal 4.....**63**
5. Voor Mike**22** (999)
- Het verhaal achter verhaal 5.....**66**
6. Voor Anjuli.....**26** (1332)
- Het verhaal achter verhaal 6.....**71**
7. Voor Vic.....**32** (666)
- Het verhaal achter verhaal 7.....**77**
8. Voor Peter en Petra.....**35** (999)
- Het verhaal achter verhaal 8.....**80**
9. Voor Isa.....**39**(1332)
- Het verhaal achter verhaal 9.....**84**
10. Voor het bounty dorpje..**45** (666)
- Het verhaal achter verhaal 10**90**

Slotvraag

Voorwoord

Per ongeluk een peuk tegen je aankrijgen op straat of
een klein duwtje in de club moeten incasseren zijn echt
geen grote dingen,

tenzij je een hinderlijk groot ego hebt.

Een nette afwijzing op een liefdesverzoek evenmin.

Het leven gaat daarna echt wel door,
als je mentaal gezond bent.

Wat nou als jij of jouw dierbaren
mentaal en lichamelijk ziek worden gemaakt
door doelbewuste acties van andere mensen?

“Laat maar gaan” en “vergeet het nou maar gewoon”
werken niet in alle gevallen.

Wie zegt dat wraak geen voldoening geeft,
is nog nooit diep in de ziel geschaad.

Ik weet hoe ver ik zal gaan. Tot “the bittersweet” end.
Hoe ver zou jij gaan om iemand terug te pakken?

Oog om oog, tand om tand
We zullen zien, wie het laatste woord
uitspreken kan.

Hoofdstuk 1 Voor Iliana

Het was één voor twaalf in de nacht.

Iliana wist niet hoe ze het voor elkaar had gekregen. Maar daar stond ze, als enig levende persoon tussen zes dode mannen in het bos. De dode lichamen bungelden aan een touw, elk aan een aparte boom. De zakken waren nog om de gezichten vastgeknoopt. Bij ieder lichaam waren de beide handen op de rug vastgebonden en alle kleding was opengeknipt. Beurse plekken waren zichtbaar op iedere ledemaat. In het gezicht. In de hals. Op de borstkast. Boven de navel. Onder de navel. Op alle pijnlijke plekken waar iemand geslagen kan worden. Het was precies zoals ze met haar hadden gedaan. Alleen zij hebben het moeten bekopen met hun dood. Een pijnlijke, gruwelijke, marteling hadden nu zowel slachtoffer als daders door elkaar ondergaan.

Stuk voor stuk had Iliana de mannen gekweld. Daarbij konden zij steeds horen, hoe er één van hen letterlijk tot op zijn bot aangesneden werd. Maar geen enkele man kon de ander helpen om de veroorzaker van hun gruwelijke hulpkreten, het oergehuil, de smeekbedes en de plotse stilte (door de shock van de pijn) te laten ophouden. Ze wisten stuk voor stuk dat de marteling bij henzelf zou volgen, terwijl ze niet konden weten hoe lang het zou doorgaan.

Dit benaderde dezelfde hel, die zij Iliana vijf jaar geleden hadden laten doorstaan. De rollen waren nu exact omgedraaid.

Iliana had vijf jaar gewacht op een rechtszaak. Vijf jaar moest ze rondlopen met de kennis, dat ieder willekeurig moment één van deze mannen ongestoord voor haar neus kon staan. Kon grijnzen, spugen en met zijn nagel tussen zijn tanden kon wrijven. Terwijl hij haar vanaf haar eigen stoep aankeek net zolang als hij dat wilde, wetende wat hij haar in die twaalf uren met vijf andere kerels had aangedaan. En dat ze daarvoor slechts een weekje voorarrest hadden gekregen. Geen mens durfde hen erop aan te spreken. Aanpakken gebeurde ook niet. Beestachtige dingen hadden ze met haar uitgevreten, voor hun lol. Na hun aanval gingen ze zuipen in een bar op de hoek van het huis waarin zij Iliana hadden misbruikt. De dag erna lag zij letterlijk en figuurlijk kapot ergens in een ziekenhuis. De mannen deden alsof er niks was gebeurd, nadat zij het leven van Iliana in twaalf uren voorgoed hadden verwoest; alsof haar leven niks waard was.

Iliana heeft vijf jaar lang elke dag gehuild. De ene dag wat meer dan een andere dag. Iedere dag gerouwd. Gehoopt dat iets of iemand die mannen zou aanpakken. Maar dat gebeurde maar niet. Niemand deed echt iets voor haar.

Terwijl ze het bloed van haar handschoenen afveegde, keek ze naar het mes waarmee ze inkepingen vanaf hun onderbuik naar hun borstkast had gemaakt. Ze dacht aan hun smeekbedes om het niet te doen. Toen herinnerde zij zich haar eigen smeekbedes destijds. Gillende smeekbedes om niet met haar te doen wat ze

deden. Maar ze deden het toen toch. Daarom heeft zij het nu ook gedaan. Zonder spijt. Zonder traan.

Iliana leek die avond in het bos wel gestoord. Maar ze had in haar leven geen mens kwaad gedaan. Totdat zij deze mensen haar pijn teruggaf. Deze gasten hadden zes man nodig gehad om één vrouwenleven te verwoesten. Zij gebruikte daarom haar haat, haar immense pijn, haar eenzame strijd en haar uiteindelijke plan met één mes, enkele touwen en wat andere slimme spullen, om hen naar de hel op aarde te brengen; dezelfde plek als waar zij haar gebracht hadden. Zonder dat ze dat gevraagd had. Zonder dat zij daar aanleiding toe had gegeven. Zonder dat het te rechtvaardigen is, wat ze met haar gedaan hadden.

Morgen bij zonsopgang zou iedereen in haar stad weten wat er was gebeurd. Zouden ze nu ook doen, alsof hun neus bloedde?

Het maakte Iliana niks uit. Van binnen was zij dood. Vijf jaar al.

Hadden ze maar gewoon van haar af moeten blijven. Dan had zij ook niet aan hun lichaam gezeten.

Simpel.

Heel simpel.

Simpeler kan het niet.

Hoofdstuk 2 Voor Angelina

Compleet verrot stond Angelina bij de uitgang, de enige uitgang van de penitentiaire inrichting waar Reed ingegooid was. Toen de deur geopend werd, sloeg haar hart één slag over. Het was geen Reed, maar een andere kerel in pak met laptoptas en een nietszeggende, bijna arrogante blik. Hij had enge ogen; doffe, gespannen ogen van iemand die geobsedeerd leek door iets of iemand. Als een gare liep hij weg en stapte onwennig in een tram. “Dat is kennelijk iemand die net intelligent genoeg is om dat pak aan te kunnen doen, maar die te stom is om een normaal leven buiten het gevang te kunnen leiden” zei een bejaarde vrouw die bij een nabijgelegen bushalte stond te wachten. Angelina reageerde niet. Ze dacht maar aan één persoon: Reed.

Sinds hij vastzat dacht ze elke dag aan hem. Ze stond op en viel in slaap met hem in gedachten. Tussendoor dacht ze minstens duizend keer weer aan Reed. Er was voor haar nog maar één reden om voorlopig in leven te blijven: Reed.

Daar verscheen hij ineens aan de overkant van de straat, met een zonnebril op zijn hoofd en zijn hand boven zijn ogen, alsof hij uit een gat omhoog was gekropen en na heel lang weer zonlicht zag. Gevangenen zien tijdens hun detentie ook gewoon licht, dus die houding was niet echt te verklaren. Net zoals de strohoed op zijn hoofd, zijn gele overhemd en zijn beige driekwart broek niet echt te verklaren waren. Maar er was wel meer niet te verklaren aan hem. Zoals wat hij gedaan had.

Aangekleed als een verdwaalde toerist uit Hawaii stond hij daar, kennelijk op zoek naar iets of iemand. Maar niemand uit zijn leven van voor zijn opsluiting wilde nog wat met hem te maken hebben. Behalve Angelina. Reed had geen flauw vermoeden dat zij er zou staan. Ook in zijn engste dromen had hij niet gezien, dat Angelina op hem stond te wachten.

In de gevangenis was hij al flink aangepakt voor wat hij had gedaan. Sommige criminelen maken slachtoffers, omdat ze volgens zichzelf niet anders kunnen. Anderen geven als reden soms het milieu waaruit ze komen met slechte rolmodellen of een slechte opleiding, waardoor ze financieel gezien geen andere keuzes konden bedenken.

Er is één groep criminelen die buiten alle andere criminelen valt, omdat ze in gevangenschap sowieso te vrezen hebben van andere criminelen. Dat zijn mensen die kinderen iets aangedaan hebben. Het schijnt dat je als crimineel in de gevangenis niet hoeft te denken aan de rechten van een collega-celmaat, als deze een kind wat aangedaan heeft. Met de zegen van gevangenisbewaarders mogen dit soort criminelen daar gesloopt worden. Dat had Angelina bij een documentaire op DiscoverThem Channel gezien.

Leerzaam. Maar het gaf haar geen voldoening.

Ze dacht weinig aan wat hem misschien was aangedaan in de gevangenis. Hij had niet erg lang gezeten en ze was blij dat hij er nu uit was. Voor haar bleef hij nog puur. Puur degene met wie zij zelf aan de slag wilde.